

Àvis

La meua iaia va néixer el 2 de desembre del any 1942. Va néixer i va viure fins que es va casar a Vilafranca del Penedès, a la Plaça de la Verdura, que en aquells temps era la Plaça del Caudillo i que avui es diu Plaça Sant Joan. La meua família és de Vilafranca i no tenim constància de que haguessin migrat, però sí que van ser testimonis de l'arribada dels migrants. Quan van arribar els immigrants als anys 50 i 60, Vilafranca era molt poble i tothom es coneixia. Hi havia poca gent, estaven tranquils i els nens i nenes jugaven al carrer i les persones podien deixar les portes obertes de les cases.

Quan van arribar els immigrants ho van fer amb autobús i amb tren. Portaven moltes maletes, paquets i nens petits. Ella personalment va conèixer bé una família, de vuit fills, perquè els hi va llogar un pis. Tenien algun familiar que ja coneixia ja que els hi havia llogat abans de que vinguessin. En general els immigrants quan arribaven havien de buscar treball perquè, venien sense feina. En general, les dones anaven a fer feina per les cases i moltes eren minyones que treballaven a les cases dels senyors hi vivien i treballaven amb ells. Els homes sovint feien de mà d'obra, d'aprenents d'algun ofici, anaven a les fàbriques... A Vilafranca rebien bé els andalusos, però hi havia gent de tot. Arribava gent molt diversa, gent que tenia ganes de treballar, gent que mai va fer res, molta gent que era analfabeta; però mica en mica es van adaptar, van aprendre de lletra, els nens anaven al col·legi i es van integrar prou bé; tot i que sempre hi ha el que no s'integra. Hi va haver algunes dificultats: quan et parlaven havíem de parlar en castellà perquè no t'entenien, però com que l'escola ja havia sigut castellana, i era època del franquisme, tothom havia de parlar en castellà.